

24. DAN CAMINA

Pod javorjem na hladnem zidcu

Petek, 15. septembra 2017

Sedim na kamnitem zidu pred cerkvico v La Fabi [la fabi], pod menoj pa v vetru nežno kot morje valovi žametno zelen kostanjev gozd. Od tam nekje se kot praznično pritrkavanje sliši udarjanje kravjih zvoncev. Nad menoj se podijo oblaki in počasi izginjajo za zelenimi gorami na obzorju. Z druge strani se mi v hrbet z nasprotnih hribov kotali mrzel veter. Ne moti me. Čeprav me zebe v noge, me s strani greje prijazno sonce. Lepo je. Vse je na svojem mestu. Počutim se, kot da spadam prav sem, na ta nizki zidec, pod te tihe zelene gore. Kakor senca starega javorja tudi moja pada na cerkvene stene. Toda vse je na svojem mestu, vse, kakor mora biti. Vse ima svoj prostor, tudi moja senca. Tako je danes vse na mestu tudi v mojem življenju. Miren sem, v meni vlada čuden spokoj, ki ga doslej nisem poznal. Čutim preprosto stvar, da je vse tako, kakor je prav, vključno s soncem in vetrom in oblaki, »tema in svetloba, slavita Gospoda« (Dan 3,72).

Sem me je pripeljala pot, na to mesto, kjer se prvič na caminu počutim kot doma. Ni naključje, da sem tu. Sklenili smo že, da pojdemo naprej, da se še danes povzpne do vrha zadnjega vzpona na caminu, na O Cebreiro [osebréjro]. Jaz pa sem se zaljubil v to vas, v to skrito majhnost daleč od sveta. In ko sem tehtal med načrtom in željo, se je prav s hribov, kamor smo bili namenjeni, spustilo drobceno pršenje. In smo ostali tu.

Gledam na pot pod seboj. Vse je na svojem mestu, vse ima svoj smisel. Ne vem, če bi se tu počutil enako mirno in spokojno brez duhamorne Mesete [meséte] ali trenutkov neskončne utrujenosti in razočaranja. Ne vem, če bi našel ta kraj, kjer ne razumem vsega, o čemer sem se spraševal, a ima vseeno vse svoj smisel in svoje nezamenljivo mesto. Vse stvari so pomembne. Pot je pomembna in pot je prav vse, kar je na njej, sleherni od milijon korakov, ki sem jih naredil. Evforija in zagnanost ter topla vznemirjenost, bolečine in padci, kruta spoznanja, težki prepiri in kuhanje zamere, trenutki osamljenosti, prah, vročina, mraz, odštevanje kilometrov, lakota, suha usta, izgubljenost, potne srage, smrad, strah, obup, brezvoljnost, nesmiselnost, trma, egoizem, dobrota, zadovoljstvo in tiho občudovanje.

Kot je rekel modri Pridigar: »Vse ima svojo uro, vsako veselje ima svoj čas pod nebom: Je čas rojevanja in čas umiranja, čas sajenja in čas ruvanja vsajenega. Je čas pobijanja in čas zdravljenja, čas podiranja in čas zidanja. Je čas jokanja in čas smejanja, čas žalovanja in čas plesanja« (Prd 3,1-4).

Za vse je čas in vse stoji na pravem mestu, četudi ne razumem, zakaj je nekaj ravno tam, kjer je. A vse to me je privedlo sem, pod ta javor, na ta hladni zidec, kjer sem v sebi našel mir in mehko veselje, ki se mi na obrazu riše z nerazumljivim nasmehom. Ne, ni mi uspelo. Samo hodil sem. Samo to.

Marija, kakšen mir je v meni, ko vem, da sem tam, kjer me je hotel imeti Bog. Kakšen mir, ko vem, da ima Bog vse v rokah in da je moja edina skrb, da samo hodim za njim, da ga poslušam, da ga upoštevam v svojih korakih. Izprosi mi poslušno srce, kakršno je bilo tvoje. Amen.